Historien om ett sommarnöje.

Berättadt af Sture Stig.

Fru Amanda Lundholm beslöt hyra sommarnöje. Sedan ett år var hon änka. Hennes man hade som hon uttryckte sig, haft anställning vid hofvet, i officiell stil var hans titel "vaktmästare vid kungl. hof- och slottsstatens kammarkontor". Tyvärr hade denna befattning ej varit lika inbringande som högt uppsatt, och i hofkretsar lär man sig ej att vända på styfvern. Fru Lundholm hade det knappt, och hennes änkepension var en oafgjord fråga, beroende på riksdagsgubbarnes godtfinnande, och de äro ju alltid så snåla.

Likväl hade hon beslutat flytta sin trefna dublett vid Prästgatan i hufvudstaden till ett sommarställe, och anledningen var följande.

En förmiddag i maj satt hon i sitt soffhörn stickande på en ylletröja. Dottern Livia, en nittonårig rätt täck tös med käck uppnäsa, vackra ögon men tämligen blek hy, satt vid pianot, håglöst bläddrande i en bunt noter.

— Livia, mitt barn, försumma ej dina spelläxor, förmanade modern. Kom ihåg, att hvar lektion kostar 75 öre.

— Hvarför skall jag bråka med den där dyra spelningen? genmälde dottern onådigt. Jag hatar pianoklink.

— Livia! Både ditt språk och dina åsikter visa, att du glömt, det du är bättre mans barn. Om du blir guvernant.

— Lärarinna blir jag aldrig, hällre piga.

— Om din salig far hörde dig, skulle han —

— Världen fick aldrig kunskap om salig vaktmästarens: "Jungfruns morgonbön", Livias favoritsstycke, speladt forto fortissimo.

Som sig borde, blandades en klockas klank i "morgonbönen". Det ringde ute i tamburen, frun öppnade, och in seglade en dam med aktningsvärd embonpoint, ännu vackra drag och lysande toalett.

— Forsätt ditt spel, Livia lilla, sade damen, i det hon gaf fru Lundholm hälsningskyssen. Det går så bra att prata vid musik. Hon slog sig ned i soffan vid värdinnans sida.

Fru Emilie Janzon var fru Lundholms intimaste vän allt sedan barndomen, och vänskapen hade till och med bestått det svåra prof, som fru L. plägade kalla "Emilias mesallians", och hvilket bestod däri, att fröken Emilie Hage knutit ett äkta förbund med dåvarande fodermarsken Janzon ungefär vid samma tid, som Amanda Wall trädde till altaret som brud åt den silfvergalonerade, dåvarande hoflakejen Elias Lundholm. Trots ståndsskilnaden svek ej Amanda sin vän, afbröt ej umgänget. Emiliee är i alla fall af bättre extraktion, sade hon. Och hon handlade ej blott ädelt utan klokt, ty Janzon, som börjat med att fodra andras hästar, slutade med att låta andra fodra hans egna, satte upp ett guteradt hyrkuskverk och blef en förmögen karl. Hans fru kunde åka i egen kalesch, medan fru Lundholm, trots hofstallets många hästar, måste pallra till fots, utom när väninnan bjöd på en tur kring Djurgården eller till Ullriksdal. Naturligtvis hade rikedomen och rangen sina små konflikter om företrädet, men om dessa konflikter än droppade en smula malört i vänskapsbägaren, förmådde de dock ej att stöta omkull den.

Efter en stunds afhandling rörande dagens händelser, sade fru Janzon: Egentligen kommer jag på afskedsvisit, Amanda lilla. Om torsdag flyttar jag ut till vårt sammarnöje.

Fru Lundholm satt som förintad. — Ert sommarnöje?

— Ja, Janzon har hyrt ett sådant på Wärmdön. Luften där skall vara så bra för min astma.

— Nå, jag må säga! Tiderna ändras. Förr var det bara bättre folk, som bodde på sommarnöje.

— Du har rätt, vännen min, tiderna ändras. Nu bo bara tarfligt folk i sta'n om sommaren.

— Precis det, söta du. Det är fastligt, hvad den lägre klassen sätter sig på sina höga hästar.

— Det ha de väl rätt till, om hästarne äro deras egna.

— Lycka till då, Emilie! Mycket nöje bland fiskargubbarne!

— Tack, snälla du. Jag vet, att din önskan går af uppriktigt hjärta.

Man kysstes till afsked, fru Janzon bröt upp. Men i sin väninnas sinne efterlämnade hon en stingande törntagg; det var orden: "bara tarfligt folk bo i staden om somrarne."

De följande nätterna fick fru Lundholm ingen sömn, om dagarne ingen ro. Inom henne kämnade tvänne makter sin strid; föremålet för kampen var sommarnöje eller icke sommarnöje; hederskänslan ropade: hyr!, ekonomien sade: du har ej råd. Striden blef hård; utgången visar följande bref.

Brunnsbo pr Baldringe, 30 juni.

Älskade Emilie!

Ditt bref kom returneradt hit, ty jag har följt ditt exempel att flytta på sommarnöje — det var för öfrigt min afsikt redan i vintras. Genom mina relationer har jag kommit öfver ett alldeles utmärkt ställe vid skog och sjö. Rummen äro förträffliga: **en välmöblerad sal med piano — Livias förtjuning** — samt en mindre sägkammare. Min värdinna, direktörskan, är änka efter en framstående musiker. För grädden ger jag 20 öre kvarteret, för den söta mjölken 30 öre kannan.

Du trifs väl bra, fast nog blir det väl litet trist i ensamheten bland skärgårdsgubbarne, som lukta rå fisk. Litet sällskapslif behöfver man ju alltid. Lyckligtvis har jag det här. Med prostinnan trifs jag så godt, och majorskan är en så rar och vänlig människa. Patron Larssons på Börsby bo knappt ett stenkast härifrån. Sänd mig beskrifningen på ditt sätt att lägga in gurkor, är du snäll. Nu måste jag sluta. Jag har kafferep i dag; prostinnan går just nu genom gårdsgrinden, och jag ser majorskans ekipage på landsvägen. Adjö lilla du! Glöm ej din tillgifna

Amanda.

Fru Amanda ägde lifvets härligaste gåfva: en optimistisk syn på tingen. Hon såg, för tillfället åtminstone, världen genom rosenfärgade glasögon och i stark förstoring till på köpet.

Sommarstället var egentligen en anspråkslös stuga, sängkammaren en vindsgarderob, direktörskan en klockaränka, madam Linck, patronen titulerades i hvardagslag nämndeman. Prostinnan och majorskan voro däremot verkligeter, om än deras umgänge med frun ej ägde den intimitet, brefvet lät förmoda. Bekantskapen hade stiftats vid klockarmadamens "ostgänge", och fru Amanda hade hos båda aflagt visit, den de lofvat besvara vid det kafferep, till hvilket frun inbjöd dem.

En uppmärksam läsare har måhända lagt märke till den knapphet, hvarmed brefvet omnämnde den närmaste grannen, patronen-nämndemanen. Orsaken låg ej endast i olika social ställning. I förstone hade fru Amanda slagit vänskapens brygga emellan sig och kära mor i Börsby, men förbindelseleden hade plötsligt och våldsamt ramlat. Här som ofta var det en ringa orsak, hvilken åstadkom så stor verkan. Under en promenad hade fru Lundholm glömt att stänga grinden mellan Börsby hage och sädesfält, ett tiotal spejande oxögon hade varsnat försummelsen, och deras bärare skyndat att göra sig en fästmåltid i den axgångna rågen. Upptäckt, alarm, vild jakt på de fyrbenta gurmanderna, förödelsens styggelse i nämndemannens åker, en vulkan i hans vanligen lugna sinne. Ett oblidt öde förde fru Lundholm till olyckspaltsen just i samma ögonblick, och vulkanens utbrott kunde ej hejdas — Människa, har hon då intet vett? En gammal käring och icke begripa att stänga en grind! — Människa, käring! Knappt hade frun drömt sig dylika tillmälen. Hon ömsom rödnade och bleknade, och parasollen i hennes hand darrade som en oscillerande pändel. Men hon bemannade sig. Kom ihåg, att nämndeman talar till en dam från hufvudstaden! genmälde hon majestätiskt; men hennes antagonist var döf för konvenansens röst — Dama mig hit och dit! Men stäng grinden en annan gång! För resten begriper jag ej, hvad stadens knaperhärskap har på landet att göra.

För fru Lundholm gafs blott en utväg: att aflägsna sig med så väl bibehållen värdighet som möjligt.

När hon, väl hemkommen, förtäljde för Livia och madam Linck sin olyckliga promenad, tillade hon upprörd: — Aldrig har jag blifvit så djupt förolämpad. Jag skulle kunna förlåta och förgäta, om skandalen skett i enrum, men offentligt, på allmän landsväg, i pigors och drängars närvaro, och till på köpet just som majoren åkte förbi. För evigt är satt en klyfta mellan mig och den råa karlen, mellan mitt hans och hans hus, för evigt!

Äfven oafsedt denna obehagliga tilldragelse, fann frun sommarnöjet mindre tilldragande än hon väntat. Sängkammaren var stekande het i sommarvärmen, och flugorna så svåra, klockarmadamens möbler ledo af ålderdomssvaghet, framför allt i benen, och för en person van att se storstadens vimmel från Prästgatans fönster, måste det bli enformigt att se endast skog och sjö, ängar och gärden, betande kreatur och arbetande bondfolk. Men att ens i tysthen ångra sitt beslut att hyra sommarställe, den triumfen ville fru Lundholm ej unna sin vän Emilie.

En tid bortåt delade Livia sin mors känslor. Man blir trött på att bara se sol och grönt liksom att äta spenat och filbunke samt lyssna till gumman Lincks enda men outtömliga konversationsämne: dygderna hos sonen Nils, som stod i kryddbod i Arboga. Småningom visade dock landets friska luft sina hälsosamma verkningar. Livias kinder purprades, hennes ögon blefvo dubbelt klara, det kom nytt lif i hela hennes varelse. Hon vistades dagen lång i skog och mark, på fält och sjö och ägnade slotterarbetet lifigt intresse. Fru Amandas moderliga hjärta vidgades. — Livia är ju riktigt söt, anförtrodde hon madam Linck; denna instämde och hämtade sin Nils' fotografi att i gengäld beundras.

Angustimånskenet kom tidigt denna sommar. Fru Amanda fann mörkret kusligt, gräset daggvått, sjövinden kylig, men Livia skrattade åt hennes fjäsk. — Det finns intet härligare än naturen i månsken. Det är precis som en dekoration på operan. Aldrig har jag gjort så förtjusande promenader som nu. Och hon njöt i fulla drag. Nästan hvar kväll promenerade hon. — Barn, akta dig, att bli våt om fötterna och förkyl dig ej! manade modern. Livia förkylde sig ej, hon var alltid frisk, varm och röd vid hemkomsten. — Ungdomen tål då allt, sade gumman Linck. Det är ett rysligt drag i kryddboden, men det bekommer Nils ingenting, utom att han fått frost i händerna, så att de äro röda och svullna.

En afton varade Livias promenad längre än vanligt, hvilket var desto besynnerligare, som månen höljdes i moln och dimman stod tät öfver näjden. Modern satt halfsofvande i gungstolen, då dörren häftigt slogs upp och Livia rusade in, slutande modern i sin något våta och kalla famn. — Mamma, jag är förlofvad! utbrast hon glädjestrålande.

Modern ryckte sig ur hennes armar och sprang upp med ett litet skrik: — **Husch!**

— Skall du säga husch åt lifvets heligaste förbindelse? utbrast Livia förnärmad.

— Jag sade så, emedan du var så rysligt våt, förklarade modern. — Men barn, hvad säger du? Förlofvad! Hur har det gått till?

— Du frågar så dumt, mamma — Livia rodnade förläget. — Månskenet, förstår du, och vi rodde på sjön, han frågade om jag frös, och höljde sin rock öfver mig, och så — — kysste han mig.

Modern stod häpen. — Lilla Livia förlofvad! Han kysste dig! Det har då varit en "han" med i spelet!

— Icke kunde jag förlofva mig med en flicka! Du är rakt omöjlig, mamma.

— Hvilken han?

— Adrian, förstås, Adrian Larsson.

— Nämndemannens son? En bonde, en dräng! Aldrig i evighet ger jag mitt samtycke!

— Adrian är bildad, han har gått på folkhögskolan!

— Hvad skulle Emilie säga? Hvad vore hennes messalians mot din! Du en bondhustru, en madam! Din far skulle vända sig i sin graf.

—Men vi älska hvarann' så — — —

— En karl i långstöflar och förskinn, lerig och smutsig.

— Mamma, Adrian är så vackra, när han tvättat sig.

— Och så är han son till den råa karlen, min afsvurne dödsfiende! Aldrig i evighet ger jag mitt samtycke. Livia, välj emellan din mor, som burit dig under sitt hjärta, och den där bonden, som förhäxat dig, olyckliga barn. Alltsammans är för resten nog bara nämndemannens intriger och anläggningar. Den karlen är min onda genius. Aldrig i evighet ger jag mitt samtycke. Ack, Emilie, hvarför förledde du mig att hyra sommarnöje?

— O, jag var så lycklig, och nu — — Livia snyftade, så en sten kunde röras, men modershjärtat var hårdare än stenen, oberörd af alla böner och tårar. Ännu när den uppgångna månen fridfull och mild kastade sina silfverstrimmor in i garderoben, där moder och dotter gått till hvila, men utan att finna sömn, hörde man från ena bädden ett energiskt mumlande: Aldrig i evighet, medan från den andra kom som en västanfläkts sakta susning: Adrian, min Adrian.

Följande dagens förmiddagsol såg fru Lundholm vandra uppför den lilla allé, som ledde till Börsby. Äfven Adrian såg henne, där han stod vid bodgafveln slipande en lie; det var något i hennes hållning och gång, som kom honom att smyga sig bagom bodknuten. Men frun fortsatte sin väg in i dagligstugan, där kära mor Larsson varpade en väf. Hvad därinne afhandlades, hörde intet mänskligt öra, ej ens Adrians, ehuru han stod nedhukad utanför fönstret och lyssnade. Endast afskedsorden förnam han, ty de uttalades med höjda stämmor. De voro: Aldrig i evighet ger jag mitt samtycke, och: Det kvittar lika. Adrian kan få en bonddotter för hvar finger. Det är annat än en trasgram mamsell.

Dagen därpå hade fru Lundholm med dotter lämnat sitt sommarnöje och rest till hufvudstaden.

*

Hösten och vintern voro kulna, och kulet var äfven fru Lundholms sinne. Ett dubbelt bekymmer tärde det. Jag hoppades, — anförtrodde hon sin vän Emilie, — att Livia skulle glömma sina griller stadiens friska atmosfär, men det är tvärtom. Hon talade sannt. Livias sommarrosor bleknade, käckheten dog bort, lynnet liknade ett aprilväder. Jungruns bön, spelades än som en begrafningskoral, än som vildarnas stridsdans kring ett offerbål. Och mot modern var dottern isande kall. Fruns andra bekymmer var pensionsfrågan; dess öde var synnerligen ovisst. Salig Lundholms gynnare, hofmarskalken, lofvade göra hvad han kunde, men afgörandet låg i rikdagsgubbarnes händer och de — en axelryckning fullbordade meningen; emellertid borde frun uppvakta ministern. Och ministern talade om hufvudtitlar, budget och nådig proposition, men slutade sitt tal precis som sin vän hofmarskalken. Pensionsfrågan stod icke bra, och frun började ägna riksdagsmännen ungefär samma känslor, dem hon ägnade nämndemannen Larsson.

En marsdag satt hon ensam hemma, då det ringde på tamburklockan. Hon öppnade och stod ansikte mot ansikte med — nämndemannen.

Hon möttog honom med en Niobestatys värme och lif, men han lät sig ej förfära. Ursäkta, sade han, men jag ville få ett samtal med frun om viktiga, riktigt viktiga saker, och utan ceremonier steg han i salen. Frun måste följa med förbittring i hjärtat—detta var ju så godt som våld mot en värnlös kvinna.

Nämndemannens andragande gick rakt på sak. Adrian hade fattat ett starkt tycke för Livia. Hans föräldrar hade varit mycket däremot, emedan Livia var fattig och ej dugde till bondhustru, men Adrian var bestämd. Livia eller ingen! Finge han ej henne, så reste han till Amerika. Han var ende sonen, föräldrarne hade gifvit vika, och nu kom Larsson för att begära Livia till sonhustru.

Fru Lundholm måste uppbjuda hela sin känsla för det passande för att behärska sig. Det vore sannt, sade hon att Livia ej ägde öfverflöd af denna jordens ägodelar, men endast en obildad människa kunde kasta henne detta i ansikte. Hon ägde en edukation, mera värd än nämndemannens hela gård. Livia behöfde sannerligen ej komma i ett bondhus såsom ett nådehjon, hon hade flera utmärkta anbud. Och om hon själf, fru Lundholm, ej hade något att anmärka mot Adrian, så låge en oöfverstiglig klyfta mellan henne och hans far. Aldrig kunde hon förlåta denne den förlämpning, han tillfogat henne, — —

— Men frun stängde ju icke grinden, inföll Larsson. Hans ord förklingade ohörda i rymden. Frun fortsatte: — — i närvaro af gårdens folk och majoren, aldrig i evighet. Förlämpningen var för blodig att kunna utplånas — här gjorde frun en paus; Livias bleka bild trädde inför hennes själs öga och väckte modershjärtats medkänsla, och hon tillade halft utan att besinna ordens innebörd — annat än genom en ursäkt och upprättelse lika offentlig som förolämpningen.

— Hur skulle den gå till? sporde Larsson betänksamt.

— Det är ej min metier att afgöra, sade frun stolt.

— Men barnen skola väl ej lida för föräldrarnes dumheter?

— Nämndeman Larsson, jag har sagt mitt sista ord. En upprättelse, lika offentlig som förolämpningen, eller hvarje gemenskap oss emellan i evighet omöjlig.

Skakande på hufvuddet med fundersam uppsyn aflägsnade sig Larsson.

*

Det var den 5 maj. Läktaren i riksdagens andra kammaren var fullsatt af åhörare; man väntade nämligen en uppseendeväckande interpellation till kriksministern. En plats i främsta raden upptogs af fru Ludholm. Hennes själsspänning var oerhörd — ej för interpellationens skull, krigsministerns vara eller icke vara var för henne lika likgiltig som en revolution i månen —, men i dag gällde det vida mer. Hennes pensionsfrågas öde. I första kammaren hade den beviljats med knapp majoritet; allt berodde på dagens beslut.

Nere i kammaren läste notarien protokoll och annat, som föga intresserade publiken. I stället studerade man situationen och personer, och trots sin oro följde fru Amanda exemplet — hon var ju stockholmska. Till sin obeskrifliga förvåning såg hon bland åhörareskaran några bänkrader längre bort — Adrian, Adrian Larsson i lefvande gestalt. Livia hade rätt, när han tvättat sig var han riktigt vacker. Och en fin kostym hade han, precis som en bildad person.

Hur försvinnande ringa var dock denna fruns förvåning mot den, hon erfor vid en blick ned i plenisalen. Trygg, ogenerad med händerna i kavajfickorna stod i lifligt samspråk men en öfverste och ett hofrättsråd — skulle hon tro sina ögon? — ingen annan än nämndeman Larsson. Huru hade han kommit dit? Hvad innebar detta? Hon nästan glömde pensionen af idel häpnad.

Emellertid fick hon ej lång tid till undran. Öfverläggningarne började, ett par småärenden afgjordes och så föredrog talmannen: om pension åt o. s. v., o. s. v.

Fruns händer darrade, svettpärlorna droppade från hennes panna. Hennes ovilja mot riksdagsmän växte hvart ögonblick; hennes framtidsöde skulle afgöras, och "kammarherrarne" ägnade saken knappt den ringaste uppmärksamhet, de promenerade ut och in, småpratade eller läste i digra pappersluntor. Det är då så, som landets förtroendemän handhafva riksvårdande ärenden, harmades frun för sig själf.

En utskottsledamot afstyrkte pensionen — staten var så betungad, lösen måste vara: att spara.

En annan talare instämde: en damm måste sättas för statstjänarnes stigande anspråk. Härefter uppstod ett ögonblicks tystnad, talmannen höjde klubban, men lade den ifrån sig och uppropade: "herr Larsson i Börsby".

Med ens stod sanningen klar för fru Amandas öga: hennes fiende var riksdagsman! Nya val hade ju hållits om hösten. Att klockaränkan ej nämnt ett ord därom i sitt bref i julas, — men det hade ju bara handlat om sonen Nils lidanden i Arboga och hans nya, förträffliga plats i Krylbo.

I förstone kunde fru Amanda ej uppfatta något af Larssons tal; allt annat uppslukades of den enda tanken: hennes fiende var riksdagsman, hennes sak var förlorad.

Efter hand trängde dock ord och meningar till hennes öra. Larsson talade om höga ämbetsmäns omåttliga löner, om de djupa leden som samhällets kärna, om plikten att tillgodose de små och värnlösa. Han konstaterade betydelsen af salig Lundholms arbete och hans redbara karaktär och tillstyrkte pensionen.

Fru Lundholm satt som fallen från skyarne! Han, han talade för hennes sak; det var ju så godt som en upprättelse, och detta t. o. m. i Sveriges lagstiftande församling.

Talet väckte en viss uppmärksamhet, såsom, varande Larssons "jungfrutal". För öfrigt var saken en obetydlighet, och man hade brådt att komma till interpellationen, ingen talare anmälde sig ytterligare, propositionen besvarades med några ja under tystnad i öfrigt, och fru Lundholms pension var en fait accompli.

*

På aftonen samma dag satt fru Lundholm i sin väns, fru Janzons, salong och förtäljde dagens underbara tilldragelser: — Bäst jag satt vid mitt eftermiddagskaffe, funderade hur jag skulle uttrycka min tacksamhet, så kom han. Du anar ej, hur snäll han såg ut och hur humoristisk sedan och litet öfverlägsen, som ju en riksdagsman alltid är, — han som styr hela riket. Är ni ännu ond på mig fru Lundholm sporde han. Vill ni inte ge Livia åt Adrian? Mitt hjärta var så fullt, jag hade knappt en redig tanke. Tag henne, riksdagsman, tag henne, utropade jag och flög honom flux i famnen, men kysste honom gjorde jag icke — det är ett skämtsamt påhitt af Livia. Han vardt öfverraskad förstås, men fann sig, och så sade han: Nej det är nog bäst, att Adrian får henne, för eljest blir gumman min misslynt. Därpå gick han och öppnade tamburdörren, och in steg Adrian, som väntat utanför, och jag ropade in Livia från köket, och hur det sedan gick, begriper du nog. Men för Gud och människor betygar jag, att riksdagsman Larsson är en gentelman. Lilla Emilie, jag måste bekänna, att jag en tid var smått ond på dig, för att du narrade mig att hyra sommarnöje, men nu tackar jag dig af allt hjärta. Det var bestämdt en skickelse från höjden, att Livia och jag skulle på sommarnöje.

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsraserna—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg — Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar. 2dra Afd.: Ankor—Ankskötsel—Gäss—Gässköttsln—Kalkoner—Pärlhönan och Fågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

G. Rasmussen Publ. Co.,
720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ½ kvartsection å 160 acres; mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen, kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tulgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.